

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ — 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
1927

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^Α ΕΚΔΟΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ", —ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, 44
ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Υ.Α. της Κ.ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

πιθανὸν νὰ ἐμφανιστοῦν νέα ταλέντα ἠθοποιῶν μόνον ἄμα ἀνυψωθεῖ τὸ Νεοελληνικὸ Θέατρο.

Ὅπωςδήποτε, παραμένει βαθυτάτα θλιβερὸ ὅτι ἡ ἴδρυση τῆς Ἑπαγγελματικῆς

Σχολῆς Θεάτρου συνέπεσε μὲ μιὰ τέτοια κρίση στὴν ἐμφάνιση νέων καλλιτεχνῶν τοῦ θεάτρου, κι' ὅτι οἱ τόσοι κόποι τῆς δὲν μπόρεσαν ἔτσι νὰ δώσουν τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἀναμενόταν.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΒΡΑΔΥΑΣΜΕΝΗ ΣΚΕΨΗ»

«Au soir de la Pensée» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ δίτομου, ἀπὸ χίλιες σελίδες περίπου, φιλοσοφικοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου πολίτη τῆς Γαλλίας Γεωργ. Κλεμζυώ. Τὸ διάβασμά του μᾶς πείθει πὼς στοὺς ἀνώτατους ἀνθρώπους δόθηκε νὰ διατηροῦν ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὸ χρόνο τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ τους δύναμη. Μιὰ λυρική διάθεση υψηλότερη εἶναι τὸ πῶς χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τοῦ ἔργου. Κάθε σελίδα του εἶναι κι ἓνα λυρικό ποίημα. Σὰ δείγμα μεταφράζομε τὴν ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου «Ὁ Κόσμος, Ὁ ἄνθρωπος», ποὺ φέρνει ἀντὶ ὑπότιτλου τὸ σημάδι τοῦ ἐρωτηματικοῦ.

?

Ἀπὸ τὸ δῶμα μου στὴν ἀμμουδιά, ὅπου καταφτάνει ἀναζητώντας με, κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν ἀστρῶν, ἡ ἀπαλὴ πρόσκληση τοῦ ἀποκοιμισμένου κύματος, βλέπω στ' ἀόριστα σημάδια τῆς ἡμέρας νὰ σκορπίζονται οἱ ἀτμοὶ τῆς ἀνάερης δροσιᾶς. Πρασινοστόλιστη ἢ φρυγμένη, προσμένοντας τὰ γεγονότα, ἡ γῆ παραδίνεται ἀκίνητη στοῦ ἀναλόφευκτου τὰ γραμμένα.

Ἡ βαρεῖα σιωπὴ τῶν ἀποκαμωμένων πλανητῶν μὲ πιέζει σὰν ἓνας εὐχάριστος ἐφιάλτης, ποὺ τὸν κόβει τὸ ρυθμικὸ νανούρισμα τοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ τελειώνει καμιά φορὰ μὲ παράπονα ἡδονικά. Εἶναι τὸ κοσμικὸ δράμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἀναγγέλλεται μέσα στὴν αἰώνια ἀντίθεση τοῦ Σκοταδιοῦ καὶ τοῦ Φωτός, στὴν πάλη γιὰ τὶς χαρὲς ἢ τὶς λύπες τῆς εὐαισθησίας μας.

Ὁ ἀκαθόριστος Οὐρανὸς προετοιμάζεται. Μὲ μιὰ λεπτὴ ἄκρη ἀπὸ τὸ κροκόπεπλό της, ἡ Αὐγὴ χαράζει στὸ σκοτεινὸ θόλο μιὰ νέα ὁρμὴ θέλησης. Προμήνυμα κάποιου πράγματος ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμα καὶ ποὺ λίγο ἔπειτα δὲν θάναί πιά. Τί λοιπόν; Οἱ ρυθμοὶ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ σηκωμοῦ

ποὺ ὁ ἓνας διαδέχεται κάθε ὥρα τὸν ἄλλο, στὰ ἐφήμερα ρυθμικὰ διάβα τῆς νύχτας καὶ τῆς ἡμέρας. Ὁ κόσμος προσμένει καὶ φαίνεται πὼς τίποτα δὲν ἔρχεται. Κι ὅμως τὰ πρῶτα-πρῶτα τρεμουλιάσματα μᾶς πληροφοροῦν ὅτι μιὰ πράξη ἀποφασίσθηκε.

Στὴν καρδιὰ τοῦ ἀόρατου δοκιμάζονται κάποιες κινήσεις ποὺ τίς διαισθάνομαι δὲν ξέρω πῶς. Ἐκεῖ κάτω, πέρα ἀπὸ τὴ νύχτα μου, τὸ ἄστρο κοντινὸ πιά ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του τὸν ἀμετάβλητο, ζωογονώντας στὸ πέρασμά του ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἦταν σκοτάδι, γιὰ νὰ ξεχάσει σὲ λίγο τὴν ἡμέρα ποὺ ἔρχεται.

Τρομαγμένες λάμπες στέλνουν ἀπὸ παντοῦ τὰ γητέματα τοῦ πρώτου χαμόγελου. Οἱ φωτεινὲς ἐφαπτόμενες στὴ φωτόβολη σφαῖρα ρίχνουν τὶς ἀχτίδες, οἱ ὁποῖες, ἀπὸ τὸ στερέωμα τοῦ Οὐρα οὐ ὡς τὰ βᾶθη τοῦ Ὠκεανοῦ, φωτισμένες προτοῦ νὰ φανεῖ ὁ Ἥλιος, μεταβάλλονται σὲ ἀνταίγειες τῶν διαθλάσεων. Τῶν φάρων ἡ προσταγὴ χλωμιασε. Σὲ λίγο ἄπιαστα μεγαλώματα ἀπὸ λευκότητες κι' ἀπὸ χωνεμένα φῶτα θ' ἀνάψουν, θὰ διαδεθοῦν τὴ μιὰ τὸ ἄλλο, θὰ συνδεθοῦν, θὰ ζωηρέψουν, θὰ συγχωνευθοῦν, θ' ἀνανεωθοῦν χωρὶς τελειωμὸ ὡς τὶς πορφυρένιες λαμπρότητες τῆς οὐράνιας πυρκαϊᾶς. Τὸ χρῶμα! Ἐπὶ τέλους νὰ τὸ χρῶμα ποὺ σπᾶ τὸ στερνὸ προπέτασμα τοῦ σταχτεροῦ φωτός, γιὰ νὰ ρίξει τὶς θαμπωτικὲς φλόγες σὲ συχνάλλάγματα τοῦ περιβάλλοντος.

Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ μεταμόρφωση τῆς νύχτας σὲ ἡμέρα, τοῦ θάνατου σὲ ζωὴ, χωρὶς νὰ μπορέσω μιὰ στιγμὴ νὰ συλλάβω τὴν μετάβαση τῶν φαινομένων στὸν πίνακα ἐνὸς θεάματος, ποὺ πάντοτε μὲ καλεῖ καὶ μὲ ἀποφεύγει πάντοτε.

GEORGES CLEMENCEAU

[Μετάφραση Μ. Τ.]